

Det svære øjeblik

3. søndag e. påske 21. april 2013 i Løsning og Århus (LGJ).

Salmer: 510 - 625 - 129-salmer 949 - Kristen Sang 3. Tekstlæsninger: Es 54,7-10, 1 Pet 2,11-20.

Johannes 16,16-22

Jesus siger: "En kort tid, så ser I mig ikke længere, og atter en kort tid, så skal I se mig." Da sagde nogle af hans disciple til hinanden: "Hvad er meningen med det, han siger til os: En kort tid, så ser I mig ikke, og atter en kort tid, så skal I se mig? og: Jeg går til Faderen?" De sagde altså: "Hvad mener han med at sige: En kort tid? Vi forstår ikke, hvad han taler om." Jesus vidste, at de ville spørge ham, så han sagde til dem: "I spørger hinanden, hvad jeg mente, da jeg sagde: En kort tid, så ser I mig ikke, og atter en kort tid, så skal I se mig? Sandelig, sandelig siger jeg jer: I skal græde og klage, men verden skal glæde sig. I skal sørge, men jeres sorg skal blive til glæde. Når kvinden skal føde, har hun det svært, fordi hendes time er kommet; men når hun har født sit barn, husker hun ikke mere sin trængsel af glæde over, at et menneske er født til verden. Også I sørger nu, men jeg skal se jer igen, og da skal jeres hjerte glæde sig, og ingen skal tage jeres glæde fra jer."

1. Et "øjeblik"

Hvor langt er "et øjeblik"? Og hvor lang er "en kort tid"? Alle, som har et ur med sekund-viser, kan svare. Og så er det jo alligevel ikke så simpelt. Svaret afhænger jo af, om vi befinder os i eller udenfor "øjeblikket". Hvis vi selv personligt befinder os i "øjeblikket" eller i "den korte tid", kan den opleves som en evighed, som om verden går under. For vi ser ikke nogen udvej. Det, som har ramt os, overskygger alt andet. - Jesus sammenligner jo den "korte tid" med en fødende kvinde situation: *Når kvinden skal føde, har hun det svært, fordi hendes time er kommet.* Hun har det svært. Hendes time er kommet. Jeg husker selv, hvordan min kone havde det, da hun fødte vore børn. Det var ikke let. Jeg tror, at det føltes som en evighed. Og hvad kunne jeg udrette andet end bare at være der?

Når vi står udenfor "øjeblikket", føler vi måske, at vi har overblik. Da kan vi sige til den, som er i "øjeblikket", at der er håb. Men det er slet ikke sikkert, at det er til nogen hjælp for vedkommende. Det ved vi jo af egen erfaring. For når vi er ramt af noget meget vanskeligt, kan andres forsøg på at hjælpe os opleves af os som svigt. De forstår os ikke. De ved intet om, hvor svært det er, som vi står midt i. Og vi føler os alene, alene i en uendelig svær situation, alene i evighed. - Og hvis nogen siger, at det kun varer et øjeblik, viser de jo bare, at de ikke fatter, hvad vi er midt i. De ved jo ikke, hvordan det er. For har de selv prøvet det? - Hvordan kan de da sige, at det kun er et øjeblik og en kort tid? Derfor føler vi os nogle gange meget alene, og at ingen i hele verden kan hjælpe.

2. Jesus taler til os om "øjeblikket", som ingen anden kan

Men nu taler Jesus Kristus taler til os om "den korte tid" og om det "øjeblik", som er fyldt med lidelse og smerte. Når vi hører Guds ord, er det ikke hvem som helst, der taler til os. Gud taler! Gud, vores Almægtige Far har overblik. Han ser tiden forfra og bagfra. Han ser den fra siden. Han ser både begyndelsen og enden. Han ser det hele. Han ser vore hjerter. Han ser vores håbløshed og fortvivelse. Han ser, hvordan det bliver i morgen. Ja, mere end det. Gud er ikke kun Gud, som har overblik, og som ved det hele. Han er også selv den, som er trådt ind i dette øjeblik, ind i denne korte tid! Han siger jo: *"En kort tid, så ser I mig ikke længere, og atter en kort tid, så skal I se mig."* - Derfor skal vi lytte til Jesus!

3. "Øjeblikket" er ikke kun vores, men endnu mere Jesus' øjeblik!

Det frygteligt vanskelige øjeblik, som ramte disciplene, ramte jo også ham. Den korte tid, hvor de mærkede nogle af følgerne af deres hovmod, gudløshed og svigt overfor hinanden og overfor ham, den korte tid var ikke kun deres. Jesus gjorde jo dette frygtelige "øjeblik" til sit. Det er den time, som er hans. Han forberedte sine disciple på det forfærdeligt vanskelige øjeblik, når han fortalte dem, at "hans time" ville komme. Han sagde ofte: *"Min time er endnu ikke kommet"*. Og da den kom, sagde han: *"Nu er min sjæl forfærdet; og hvad skal jeg sige? Fader, frels mig fra denne time? Dog, derfor er jeg kommen til denne time."* (Joh 12,27).

Når din Frelser taler til dig om lidelse og smerte, om tab og sorg og om nederlag og undergang, da står han ikke langt væk. Ham kan vi ikke afvise med ordne: *"Du ved jo ikke, hvordan det er!"* For det ved

han. Han ved det bedre, end vi selv ved det. - Det er faktisk os, der ikke ved, hvor slemt det er. Det er os, der ikke ved, hvor frygtelig ugudeligheden og synden og ulydigheden er! Men han ved det. For han er vores stedfortræder. Han er trådt ind i "øjeblikket". Den evige Guds Søn, som var fra evighed og vil være i al evighed, han er blevet som os, blevet en af os, og han blev forfærdet. Hvad skulle han sige? "*Frels mig fra denne time? Nej.*" For derfor var han kommet til vores "øjeblik", til vores "korte tid".

Disciplene dengang følte, at de havde mistet deres Herre. Alt gik i stykker for dem. Men dybest set var det Jesus, der gik i stykker. Han blev knust. Han blev ramt. Han bar deres synder. Han blev regnet for skyldig i deres sted. Han led deres død. Sådan også med os, når vi rammes af tomhed, skyld og lidelse. Når sådanne øjeblikke erobrer vores sind og tanker, siger Jesus: *Om en kort tid ser I mig ikke. Og igen om en kort tid, skal I se mig.* Dit svære øjeblik er ikke kun dit. Det er først og fremmest Jesus' øjeblik. Det er en ufattelig stor gave!

4. Overvejelse: Hvis Jesus ikke havde gjort vort "øjeblik" til sit ...

Lad os et øjeblik spørge, hvordan vi ville have det, hvis ikke Jesus var gået ind i vores situation. Da ville skylden være evig. Da ville lidelsen være uden ophør. Da ville der ikke være nogen udvej fra døden og dommen. Ingen. Derfor er også vantroens mørke så ufatteligt frygteligt. Det er evigt. Men Jesus er nu selv gået ind i det. Han gik ind i det mørke, som opstår, når vi frasiger os Gud og tilbeder os selv, andre mennesker eller andre åndelige magter. Inde i det mørke råbte han: "*Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig!*"

Derfor er det en tragedie og helt ufatteligt, at noget menneske kan frasige sig sådan en Frelser og Herre. Men mange kristne har vendt Jesus Kristus ryggen, når han talte om synd og tilgivelse. De ville have en anden slags kristendom. - Og det er ikke bare andre, men også os, der kan tænke sådan. For ville det ikke være lettere, hvis vi kunne springe det frygtelige øjeblik over og kun tale om glæden? Ville det ikke være lettere, hvis der ikke skulle tales om mine synder og min skyld, så jeg må på knæ. Jo, det ville være lettere. Og derfor opstår også alle mulige falske religioner inde i vore hjerter. Vi søger bevidst eller ubevidst efter en form for kristendom, hvor vi kan undgå selverkendelsens øjeblik, øjeblikket, hvor vi er skyldige og må stå til ansvar. Men da må vi også være uden syndernes forladelse. Og da bliver lidelsens øjeblik evigt.

Der er kun én frelser – én eneste. Og det er Jesus, og det som korsfæstet for os. Han er den eneste, som både har vores tid i sin hånd, og som samtidig er gået ind i det frygtelige øjeblik, dommens øjeblik, hvor fortabelsen viser sig med frygt og rædsel. Han siger: *Sandelig, sandelig siger jeg jer: I skal græde og klage, men verden skal glæde sig. I skal sørge, men jeres sorg skal blive til glæde.* Sorgen skal vendes til glæde.

5. Gud lader os opleve sådanne "øjeblikke" – og vi må takke ham for det

Herren siger jo gennem sin profet: *Et kort øjeblik forlod jeg dig, men i stor barmhjertighed tager jeg dig tilbage. I overstrømmende vrede skjulte jeg et øjeblik ansigtet for dig, men i evig troskab viser jeg dig barmhjertighed, siger Herren, der løskøber dig (Esajas 54,7-8).* Sådan gør Gud med os. Han viser os i et øjeblik vores skyld og fortabelse i lys af hans vrede. Sådanne øjeblikke kommer til os i glimt hele kristenlivet. Apostelen Paulus beskriver det: *For det gode, som jeg vil, det gør jeg ikke, men det onde, som jeg ikke vil, det gør jeg. ... Jeg elendige menneske! Hvem skal fri mig fra dette dødsens legeme? (Rom 7,19 og 24).* Vi har prøvet og mærket det, så sandt vi er kristne. Det er øjeblikke, hvor vi føler, at alt håb er ude. Det er frygtelige øjeblikke.

Hvorfor skal vi opleve sådanne øjeblikke? - Jeg synes, at det er svært at acceptere. Men det gør Gud, for at vores *mund skal lukkes og vi står straffskyldig over for Gud (Rom 3,19)*, så vi ustandseligt må have brug for Jesus Kristus! Virkelig brug for ham! - Derfor lader Gud os erfare disse øjeblikke. - Det, vi oplever en brøkdel af i vores sind og følelser, det erfarer JESUS i virkeligheden. Den evige straf ramte ham som en atombombe, som et mørke, og med den evige fortvivelse. Og mens det skete, lovede han en røver: "Vi skal ses efter dette øjeblik. Når øjeblikket er forbi, er vi sammen i Paradis. Når jeg har opslugt dommens evige øjeblik, da er vi sammen for evigt og altid." "*I dag skal du være med mig i Paradis!*"

Det samme siger han til os. I dag. Også I sørger nu, men jeg skal se jer igen, og da skal jeres hjerte glæde sig, og ingen skal tage jeres glæde fra jer. Amen.